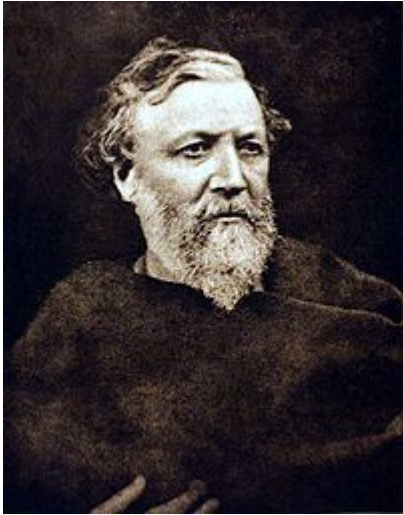


Ποίημα: “Παράκελσος”, του Ρόμπερτ Μπράουνινγκ



Έτσι ο θεός ενοικεί σε όλα,
απ' τις λεπτότατες απαρχές της ζωής
μέχρι τέλος, στον άνθρωπο
-το κορύφωμα αυτού του σχήματος Ύπαρξης,
την ολοκλήρωση αυτής
της σφαίρας ζωής
που οι ιδιότητες τους εδώ κι εκεί.

Σκορπίστηκαν στον ορατό κόσμο πριν
ζητήσουν να συνδυαστούν,
αμυδρά θραύσματα που ήθελαν
να ενωθούν σ' ένα θαυμαστό όλο,
ατελείς ποιότητες σ' όλη τη δημιουργία που
δήλωναν πώς κάποιο πλάσμα μένει να γίνει ακόμη,
ένα σημείο να σμίξουν οι σκόριες ακτίνες
και να συγκλίνουν στις ιδιότητες του ανθρώπου...
Όταν όλη η φυλή τελειοποιηθεί το ίδιο
όπως και ο άνθρωπος,
όλα θα τείνουν στο ανθρώπινο γένος.

Κι ό,τι δημιούργησε ο άνθρωπος,
όλα έχουν το τέλος τους εκεί
αλλά στον πλήρη άνθρωπο αρχίζει πάλι
μια τάση στο θεό.

Οι οιωνοί μίλησαν
για την προσέγγιση του ανθρώπου,
έτσι στον άνθρωπο εγείρονται
ώριμες προσδοκίες, σύμβολα, τύποι
μιας αμυδρής λάμψης όσο ποτέ πριν
στον αιώνιο κύκλο που η ζωή ακολουθεί.

Γιατί οι άνθρωποι αρχίζουν
για να υπερβούν τα δεσμά της φύσης τους
και βρίσκουν νέες ελπίδες και φροντίδες
που γρήγορα υποσκελίζουν.

Τις χαρές και θλίψεις τους μεγαλώνουν πολύ
με τη στενή πίστη του σωστού και λάθους, που σβήνει
μπροστά στην αμέτρητη δίψα για καλό ενώ η ειρήνη
υψώνεται μέσα τους πολύ και περισσότερο.
Τέτοιοι άνθρωποι είναι ακόμη και τώρα πάνω στη γη.
Γαλήνιοι στο μέσο των μισοσχηματισμένων γύρω
πλασμάτων.